

QUIM TORRA, 131è PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

“HEM DE DESENTERRAR LA NOSTRA CULTURA MUSICAL”

Després de dos anys llargs sota el focus mediàtic com a president de la Generalitat, Quim Torra es mira ara el dia a dia des d'un altre punt de vista i es permet retrobar temps, a la seva agenda, per a activitats que havien quedat aparcades.

TEXT Albert Torrens FOTOGRAFIA Oficina del President Torra

ALBERT TORRENS: Quin paper tenia la música a casa seva, de petit?

QUIM TORRA: Vaig tenir la gran sort que a casa s'escoltava música. Jo encara pertanyo a aquella generació que teníem discos i al tocadisc de casa sonaven des d'òperes fins a concerts. El meu pare em portava sovint al Palau de la Música i recordo haver-ne sortit, alguns dies, molt impressionat. De jove, la *Simfonia del Nou Món* va ser una gran revelació. Quan em vaig independitzar era l'època dels cedés i, comprant-ne o gravant-los, vaig arribar a tenir una petita col·lecció de música clàssica que he escoltat sovint.

AT: Quins gustos personals té, pel que fa a repertori?

QT: Els meus gustos són molt eclèctics, i de la música clàssica m'ha agradat sempre escoltar una mica de tot: de Bach a Rakhmàninov i fins i tot la contemporània. A l'òpera hi arribo una mica més tard que al món simfònic, però he estat un gran fan dels Amics de l'Òpera de Sabadell, que em van obrir les portes del gènere gràcies als títols de Puccini i Rossini, amb qui vaig entendre que l'òpera és un espectacle total amb el qual també pots riure i passar-t'ho bé. A partir d'aquí, vaig fer el clàssic camí cap a Verdi i, finalment, vaig arribar a Wagner. Però va ser clau la seva producció de *L'italiana in Algeri*, que és la meua òpera favorita, la considero una obra mestra i l'he pogut veure també a altres països.

AT: I de la música més propera als nostres dies i a les nostres latituds, què li agrada?

QT: Soc un pèl més jove que els meus

germans i, gràcies a ells, vaig entrar al món de la Nova Cançó i la cançó de protesta d'arreu del món, que també m'agrada molt. I de petit, recordo haver-me empassat el festival d'Eurovisió, que ara soc incapaç de fer-ho. Els últims anys he estat molt més conscient del que m'estava perdent pel que fa a música catalana, i he iniciat un petit procés de descobrir Eduard Toldrà, Amadeu Vives i aquells anys d'or de la cultura catalana d'abans de la guerra. Tenim a la Biblioteca de Catalunya uns arxius extraordinaris i no en coneixem ni un dos per cent. Penso que el lied català és la nostra música i, quan vaig ser president, coincidint amb un aniversari de Toldrà, vaig intentar per totes les maneres que es representés *El giravolt de*

maig al Liceu, on hauria de ser repertori habitual. Fins i tot vaig buscar el vestuari original de Xavier Nogués, però no ho vam aconseguir i se'n va acabar fent una audició al Palau de la Música. Em dol una mica que els grans bucs insígnia que són les nostres institucions culturals no facin una mirada enrere, de recerca del nostre llegat musical, que crec que és part de la seva funció.

AT: ¿Recorda algun concert al qual assistís com a president de la Generalitat i que en gaudís personalment?

QT: Vaig tenir l'oportunitat d'anar a concerts memorables, però recordo especialment haver tingut la sort de passar tota una tarda amb el mestre Jordi Savall al Pati dels Tarongers parlant amb ell de música i de país. Després vaig seguir-lo al festival que va fer durant uns anys al monestir de Poblet. Penso que és una de les figures més importants que tenim en aquests moments.

AT: Per què tenim la sensació que hi ha pocs polítics a qui agradi la música?

QT: No ho sé. Jo he anat molt més al Liceu que al Barça, però això va a gustos: hi ha a qui agraden les manualitats, a qui agrada l'esport... Jo vinc del món dels llibres i sempre que treballo poso música de fons. Al Palau de la Generalitat, quan tenia tranquil·litat, em posava música i em quedava treballant al despatx o fins i tot al Pati dels Tarongers. Era un moment magnífic. També havia visitat sovint la mestra del carilló, és clar, Anna M. Reverté, una magnífica professional, que fins i tot volia seguir tocant en els moments més durs de la pandèmia, i vam haver-li de dir que no podia ser.

AT: Quina assignatura pendent tenim en matèria musical?

QT: Ens falta bellugar molt més les grans institucions musicals pel país. Entenc que Barcelona tingui els equipaments i les orquestres estables, però no ens hauria de costar tant descentralitzar la cultura i fer-la arribar arreu, perquè la gent hi respon. Està bé que fem el Liceu a la Platja, però estic segur que si el Liceu es proposés una petita gira per les comarques, seria un gran èxit. I d'altra banda, hi ha molta feina de recerca a fer. Hi ha massa peces pròpies que no hem escoltat mai i hem de desenterrar la nostra cultura musical. ↗